

ΤΟ ΜΟΝΟ ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

ΣΤΑ ΕΛΛΑΦΙΑ

Μία φορά κυνήγησα ἐπὶ ζωῆς μου. Δι' αὐτὸ θὰ χάσω τὴν ὑπόληψίν μου ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς, μὰ δὲν πταίω ἐγώ, πταίει ἡ τύχη μου. "Ἄς ἀκούσουν τὸ περιστατικὸν ποῦ μὲ συνέβη καὶ ἄς μὲ δικαιώσουν.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ καὶ τὸ ὑστερὸν κυνήγι μου ἦταν στὰ ἐλάφια. "Όταν ὁ καθεὶς ἀρχίζει ἀπὸ μιὰν ἄκρη, τί πειράζει ἂν ἀρχίσῃ ἀπ' τὴν τελευταίαν; Εἴμεθα ὁκτὼ οἱ κυνηγοί, ὅλοι σὲ ἐξησκακμένα ἄλογα καὶ μεγαλόκαρδα, ὠπλισμένοι μὲ βολαῖς, μὲ καρμπίναις καὶ τουφέκια, μὲ σελάχι εἰς τὴν μέση, ὅλοι παληκάκια στὸ φτερό—μόνον ἐγὼ τῆς πῆττας στὸ τουφέκι—κ' ἐκινήσαμε ἀπομεσήμερα στὸ ἀντήλιμα τοῦ ἡλίου. Τί καιρὸς! ἥλιος, συννεφιά καὶ πάλι ἥλιος, ἦτον ἀπ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ποὺ τοὺς λένε ἄστατους, ποὺ τοὺς λένε κακοροζίκους. Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Κάρο, πῶνε στὴν Ἀνατολὴ βαθεῖα, στῆς Ἀδανας τὸ βιλαέτι καὶ προχωροῦσαμε εἰς ἄγρια βουνά, ὅπου σκεπάζουν ταῖς κορφαῖς καὶ ράχαις τοῦ πολυσχισμένου Ταύρου. Γαλλόπ, γαλλόπ, καὶ ξεφτερνίσματα ἀλόγων ἀντιλαλοῦσαν στὴν ἐρημὴ τὴν ἡσυχίαν τοῦ βουνοῦ. Καὶ τὰ σκυλιά μας ἀληθινὰ λαγωνικά μὲ τὴν ριχτὴ τὴν μύτη, ποὺ τὸν δρόμο τοὺς ἀνοίγει μον' ἡ μυρωδιά καὶ περπατοῦν στραβοπηγαίνοντας [ὡς] ἂν κουτσά, χωρὶς ν' ἀφήσουν σπιθαμὴ ἀμύριστη, ξεφύτρωναν καὶ χώνουνταν σὰν δαίμονες μέσα στὰ χαμόκλαδα. Μὲρ ἐδῶ! Φλόξ φος... Ζουλί, Ζουλί! ὁ καθένας φώναζε καὶ πήγαινε στὸν δρόμο του. Τὰ δένδρα τὰ κινῶσε ἐλαφρὰ ὁ ἄνεμος νὰ ψιθυρίζουν μέσα στὰ κλαδιά καὶ ἀπὸ μακριὰ φαινόντανε ὑψικορμα εἰς τὴν ἀράδα, γυμνά στὰ κάτω καὶ φουντωτὰ στὴν κορυφὴ ὅπως βλέπεις τοὺς οὐλάνους στρατιώτας νὰ γυμνάζωνται. Μόνα τὰ χαμόκλαδα καὶ ἡ ἀγριαγκανθιαὶς ἀκουμποῦσαν τὰ τεμπέλικα κλωνιά τοὺς στοὺς λιγνοὺς καὶ ὑψηλοὺς κορμούς, κλείνοντας τὸν δρόμο.

— Καὶ δὲν μοὺ λένε, σύντροφοι, ποῖος ἀπ' ὅλους μας σκοπεύει νὰ κυπήσῃ πρῶτος τὸ ἐλάφι, ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος;

Εἰς τοὺς κυνηγοὺς μὴ πειράζῃς τὸ φιλότιμο, ἴσως τῶχει ἡ τέχνη τους σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα νὰ μὴ σκακόνουνε πολλὰ. "Όλοι κύτταζαν στραβὰ καὶ κάτω ἀπ' τὴ μύτη τους γιὰ νὰ τοὺς δώσω τὰ πρωτεῖα φουσκόνοντας σὰν διάνου. Ἐνας μόνε κύταζε ἀλλοῦ κ' ἐγύμναζε τὸ ἄλογο πεδῶντας εἰς τοὺς φράκτας ἀπὸ τὰ ἀγριάγκλαθα καὶ πάλι τριγυρίζοντας μὲ τὸ ἄλογό του τὸ ἀκάθιστο, ποῦ ἔβγαζε ἀγνὸ ἀπὸ τὴν μύτη καὶ σπύθαις ἀπὸ τὰ πέταλα. "Ήτανε ὁ Φρίτζ, ξανθὸ παιδί λιγνὸ καὶ νευρικό, ρωμῆος ὀμιλῶντας μόνε τὰ ἀράπικα καὶ τούρκικα, ὅπως τῶσαι ἄλλοι ρωμηοὶ εἰς τὴν Συρία ὅπου ἀγνοοῦν τὴν γλώσσαν

τοὺς, καὶ συνειθισμένοι στὸ κυνήγι ἀπὸ μικρὸ μικρὸ παιδί. Οἱ ἄλλοι ἐπηγάινανε κατὰ γκαμμή καὶ μόνε ὁ Ρετζέπης, πούρχαστὴν ὑπηρεσία μου, ὁκνὰ ἀκολουθοῦσε ὅλους μας.

Ἐξάφνα ἀκούω μιὰ βοή κεράτου, ἐσηκώθηκε μιὰ σκόνη σὰν καπνός, τὰ ἄλογα ἐπήρξαν δρόμο σὰν θεότρελλα κ' ἐμπρός οἱ σκύλοι ἐπηδούσανε δεξιά ζερβιά ὅλοι εἰς τὴν ἴδιαν τὴν μανία, εἰς τὴν ἴδιαν τὴν φωνή. Μπροστὰ μου τελειόνοντας τὸ ἓνα τὸ βουνὸ ἀρχίζει ἓνας κάμπος κίτρινος ξεροκαμμένος καὶ ἀπ' τὸ πλάϊ στάθηκα κυττώντας τὸ φευγὶ ποῦ μόλις πιά διέκρινα στὸ καταλαγίσμα τῆς σαρόνης. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τέντωσα κ' ἐγὼ τὰ χαλινὰ, ἐζύγισα τὸ σῶμα μου, ἔστριψα εἰς τοῦ ἀλόγου τὴν κοιλίαν, στὰ νεῦρα, τὰ σπιρούνια μου καὶ ξετινάχθηκα στὸν δρόμο, μὰ ἀνώφελα ἀργὰ κουνήθηκα καὶ ἔμεινα μονάχος. Ἄ! εἶπα, Ρετζέπ, ἄς κυπήσουνε αὐτοὶ τὸ πρῶτο, βέβαια θὰ ἔχῃ κ' ἄλλα τὸ βουνὸ ἐλάφια, ἡμεῖς θὰ κυπήσουμε τὸ δεύτερο.

Ἡ ἐρημιὰ ξανάπεσε τριγύρω μας. Ἐρωτῶ: Ρετζέπ, ξέρεις ποῦ θὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ δίστρατο;

— Εἰς τὸ Χατιπλάρ, ἀφέντη μου. Μὰ ἐκεῖνοι τράβηξαν ἀπὸ τὰ δεξιά, κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν βράχο καὶ θε νᾶβγουν στὰ μεγάλα τὰ ὀρμάνια—στῆς ἀρκούδες ὅπου λένε—διὰ νὰ φθάσουνε στὸ ῥέμμα ποῦ περνάει ὁ ποταμὸς νὰ ἐπιτύχουνε τὰ λάφια, τότε δὲ τὸ βραδυνὸ, στοῦ νεροῦ τὸ πύσιμο. Εἶνε δυὸ ὥραις ἀπ' ἐδῶ μακριὰ, κ' ἀπ' ἐκεῖ, καθὼς καταλαβαίνω, θὰ στρίψουνε τὸν Μαυροκέραλο, νὰ πέσουν πίσω ἀπ' τὸ χαλασμένο τὸ γεφύρι καὶ τὴν νύκτα θὰ βρεθοῦν στὸ Χατιπλάρ ἀπ' τὸν κάτω δρόμο.

— Δὲν ἔχει ἄλλο ἐδῶ χωριό;

— Ἀπὸ δεξιά κανένα, μὰ ἀριστερὰ γιὰ δὲς αὐτὴ τὴ ρούγα ποῦ νομίζεις θὰ σὲ ρίξῃ μέσ' στῆς γῆς τὰ σπλάχνα, εἰν' ὁ δρόμος τοῦ Κερμάς, πέντε ὥραις ἀπ' ἐδῶ μακριὰ.

— Τότε ποῦ θε νὰ τοὺς περιμένουμε;

— Στὸ γεφύρι. Ἄν ὁ ἀφέντης διατάξῃ νὰ περάσουμε αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ θὰ μποῦμε στὸ ἀντικρινὸ μας τοῦτο τὸ μεγάλο τὸ βουνὸ, τὸ ἀψηλὸ, καὶ θὰ πέσουμε πλάγια πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶνε τὸ γεφύρι κατὰ τὸ ξερόρεμα.

— Ἐμπρός λοιπόν!

Ἀνεβαίναμε ζιζ-ζακ τῆς σκληρῆς καὶ δεινῆς ράχαις τοῦ βουνοῦ, ἀπὸ δρόμο ἄθλιο, λοζό, στενὸ καὶ ἀνηφορικό, φυτρωμένο ἀπὸ κᾶτι ριζαὶς μακρυαῖς καὶ πρέμνα ποῦ ἔπρεπε σὲ κάθε βήμα νὰ σκοντάπτῃ τ' ἄλογο. Πλάϊ ἀπ' ἀριστερὰ τὸ βουνὸ ἐκόπτετο σὲ μιὰ ξέρα πετρωμένη ὑψηλὴ ποῦ ἐγυνότανε σὲ βράχους τόσο ἀνοικτὰ καὶ ἄγρια ὅπου σοῦ φαινότανε ἀκόμη ὑψηλότερα ὁ οὐρανὸς καὶ ἀκόμη πιο αἰσθητὸ τὸ ὕψος π' ἀνεβαίναμε. "Ὡ, τὰ βουνὰ ἐκεῖνα τὰ ἄγρια, τὰ σκοτεινά... Τὸ φῶς ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ τῆς ἡμέρας καὶ ἀπ' τοῦ βουνοῦ τῆς κρύπτεις τὸ ὕψος σκοτάδι νὰ προβάλλῃ στὸν ὀρίζοντα. Ὁ ἀέρας ἐπερίσ-

σευε κ' ἐμούγκριζε μαδῶντας τοῦ βουνοῦ τὰ πεῦ-
κα μέ τήν ἴδια τήν καρυγὴ ποῦ ἀφίνει τὸ θεριὸ ὅταν
πέφτει καὶ σπαραχθεῖται. Ὑγρασία ἄρχισε νὰ βγαίνει
νὰ διαπερνᾷ τὰ κόκκαλα καὶ μιὰ λευκὴ σινδόνη ἀπ'
ἀγιάζι, ξεκουρελιασμένη μέσα στὰ κλαδιὰ ριγνότευε
ἐπάνω μας. Ὡ, σὲ τέτοια ὥρα τὸ βουνό, κρατεῖ δε-
μένη τήν ψυχὴ σου, σφίγγει τὰ νεῦρα καὶ γλιθκνί-
ζει τὸ κορμὶ ποῦ νομίζεις πῶς βελόνια τὸ τσιμποῦν
μέ τῆς τρίχαις τετανικαῖς, ὀρθοστημέναις. Μὲ τέ-
τοια καρδιά ἐξακολουθοῦσα τὸν δρόμο χωρὶς κανένα
ναῦρο ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου.

— Ἄ, νὰ ἑνας, νάτος! φωνάζει ὁ Ρετζέπ.

Καὶ πραγματικῶς κατεδίνουμε τὸν πλατὺν κατή-
φορο νὰ βροῦμε τὸ γεφύρι καὶ φαινόντανε ἀπὸ μπρο-
στά μας ὅταν στὸν ἀντικρυνὸ τὸν πελώριον βράχο,
ποῦ ἐσήκωνε τὴν κορυφὴν τοῦ ὀλόγυμνι, καὶ κοκκα-
λιάρα μὲς' στὰ δάση ποῦ ἐφούντωναν τὰ πόδια του,
ὅπως ὁ γυμνὸς λαίμυρος καὶ τὸ ἄτριχο κεφάλι στέ-
κεται εἰς τοῦ γυῖα τὸ πολύτερο κορμὶ, ἔτσι σύρι-
ζα σ' αὐτὸν τὸν βράχο μιὰ σκιά, σὴν ἀστραπὴ περ-
νοῦσε, ἑνας καθαλάρης σὴν ξεμουλιασμένος. Στάθηκεν
νὰ δῶ. Ὁ καθαλάρης, φαίνεται γιὰ νὰ πιάσῃ κἄ-
ποιον, ἄρθηκε τὸν δρόμο ποῦ φερενὲ γύρα τὸ βουνό καὶ
ἀπὸ τὰ πλάγια τὸν κατήφορο ἐπῆρε, νὰ πέσῃ μὲς'
στὸ ρέμμα σὴν τρελλὸς κατέβαινε. Κυττάζοντας
αὐτὸν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα ζετινίχθηκε ἕνα
ζῶο μὲ κέρατα μεγάλα καὶ πολυκλαδὰ, φοβισμένο
καὶ ριγμένο στὸ τρεχίῳ ποῦ μῶλις μιὰ τὸ εἶδα καὶ
τὸ ἔχασα. Ἡ καρδιά μου κτύπησε, κτύπηζα τὸν
καθαλάρη πῶς πεσμένος πάνω στ' ἄλογό, μὲ τὴν
καρμπίναν ἐτοιμὴ, ἤθελε σὴν νὰ πηδῇ τὸ κακὸ
τὸ ἄγριο καὶ νὰ ριχθῇ κατάνουτρα μὲ τοῦ ἄλόγου
τὴν ὀρμὴν στὸ δρόμο ὅπου θὰ περνοῦσε τὸ δύστηνον
τὸ ζῶο ποῦ ἐκυνηγοῦσε. Ἐφριζα εἰς τὴν ὀρμὴν του,
τὸν φωνάζω μὴ! μὴ! καὶ ξάφνου βρόντησε ἡ καρμυ-
πίναν καὶ στὸν λίγον τὸν καπνὸ ἐχάθηκε ὁ καθαλάρης
ἀπ' τὰ μάτια μου. Τέντωσα τὰ νεῦρα, τὰ μάτια
καὶ ταῦτιά μου... τίποτε δὲν ἔβλεπα. Ἄχ! ἐξέ-
φυγε ἀπὸ τὰ στήθια μου κ' ἕνα κακὸ προαίσθημα
μ' αἰμούδιχε ὀλόκληρο. Κεντῶ τὸ ἄλογό μου διὰ
νὰ τρέξῃ, στρίβω τὰ σπιρουνία, πέρνω δρόμο...

— Πρόσεχε, ἀφέντη, φωνάζει ὁ 'Ρετζέπ. Σ' αὐ-
τὰ τὰ μέρη περνοῦν πολλὰ νερά...

Μὰ ἐγὼ δὲν ἤκουα. Μέσα μου σὴν κἄτι νὰ μ' ἐ-
κλόνιζε. Θεέ μου, ἄρά γε τὸν φύλαξες;

— Ἀφέντη, πρόσεχε! Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν
πλίτσον, πλίτσον, μὲ ἕνα κρότον, σὴν ξηρὰ φύλλα νὰ
φρυγκιλιζές, ἀκούονταν ἀπ' τὰ πόδια τοῦ ἄλόγου
μου. Περνοῦσαμε ἀπ' ἕνα δεινρῶδες κάμφο, ὅλο
φύλλα κατὰ γῆς καὶ ἀπὸ νερά πλημμυρισμένο δεξιᾷ
καὶ ἀριστερᾷ ποῦ γυνότανε στὸ ρέμμα.

— Ἀφέντη...

Δὲν πρόφθασε ἄλλο νὰ μὲ πῇ καὶ τ' ἄλογό μου
χάνεται ὡς τὸν λαίμυρο. Τραβῶ τὰ χαλινὰ, κεντῶ μὲ
τὰ σπιρουνία καὶ θαρρύνω τ' ἄλογό νὰ πεταχθῇ ἀν-

τίπερα. Ἐκεῖνο ἀφίνει ἀπ' τὴ μύτη του ἕνα δεινὸ
ξεφτέρνισμα, τινάζει τὰ μαλλιά του, πέρνει δύναμι
στὰ πιασινὰ τὰ πόδια καὶ τινάζεται. Μὰ ἦτανε πη-
κτὸς ὁ βούρκος καὶ στὸ ξέπλεγμα τῶν προσθινῶν του
τῶν ποδιῶν βουλοῦν τὰ πιασινὰ ὥστε νὰ βρεθῇ ὄρθιο,
τὰ δυὸ του-πόδια γυρισμένα στὰ χαμολαδὰ ἀπὸ
τὰ πλάγια καὶ τὰ πιασινὰ του κρατημένα μὲς' στὸν
βούρκο. Τὸ κακὸ μου! Βρέθηκεν ἀρπαγμένος ἀπὸ
τοῦ ἄλόγου τὸν λαίμυρο, σφιγτὰ ἀγκυλισμένος καὶ
φωνάζω.

— Ρετζέπ τρέξε!

Δι' ἐνὸς πεδημάτων ὁ Ρετζέπ εὐρέθη παρὰ τὸ
πλευρὸν μου.

Ὁ Ρετζέπ μου ἦτον ἄνδρας ὑψηλὸς καὶ παχο-
κοκκαλιάρης μὲ γοργὰ τὰ μάτια καὶ μικρὰ καὶ ὅπως
ἔλεγε τερκεζὸς εἰς τὴν ῥάτσαν. Ἡ γλῶσσά του ἦτανε
βραχνή, βροντόφωνη, ποῦ ὅταν ξεφωνοῦσε ὁμοιάζε
τῶν κυνηγῶν τὸ κέρατο ποῦ ἀφίνει βραχνὴ φωνή,
μὰ δυνατὴ νὰ σέρεται χαμὰι στὴν γῆ καὶ νὰ ἀ-
κούεται ὅσον θέλεις μακριά. Ἀλλ' ὅταν καθβαλί-
κευε, ἂ! ἦτον ἀμήμητος ὅταν μ' ἕνα πίδαμα εὐ-
ρίσκετο σὴν στύλος στ' ἄλογό του. Δι' αὐτὸ ὅταν
χώθηκεν στὸν βούρκο καὶ ξεφώνησα: Ρετζέπ τρέξε!

— Ἀμέσως, μ' εἶπε καὶ εὐρέθη εἰς τὸ πλευ-
ρόν μου.

Τὸ ξεκόλλημα τ' ἄλόγου ἦταν δύσκολη δουλειά.
Ἀναγκάσθηκεν ἐγὼ κ' ἐκεῖνος νὰ τραβήξουμε τὴν
λάσπη μὲ τὰ ζύλα καὶ νὰ δέσουμε τὰ πόδια τοῦ
ἄλόγου διὰ νὰ τὰ ξεσηκώσουμε μὲ τὴν ἴδια μας τὴν
ῥάχη ἀπὸ τὴν καίλιαν. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ ἐπιτύ-
χαμε, βουτυγμένοι μὲς' στὸν ἵδρω δὲν σταθήκαμε
οὔτε στιγμὴ ἀλλ' ὁ νοῦς καὶ λογισμὸς μου ἦταν
στοὺς συντρόφους μου. Ἦταν νύκτα πλέον καὶ προ-
σεκτικὰ κατεδῆκαμε τὸν βράχο στὸ ξερόρεμμα, ὅπου
μιὰ φωτιά ἀπ' ἕνα σπήλαιον ἐδειχτε τὰ ἔγνη τους.
Τοὺς εὐρήκαμε.

— Τί ἐπάθχατε παιδιὰ; Φρίτς τί ἔχεις;

Κανεῖς δὲν μ' ὁμιλεῖ, μόν' ρίχτω μάτια στῆς
γωνιαῖς καὶ βλέπω γυρμένα τὰ τουρβάνια καὶ τῆς
καρμπίναις χάμω καὶ ἀπ' ἔξω νὰ στέκωνται δε-
μένα στὴν σειρὰ τῶν ἄλλων.

— Νὰ, μοῦ λέγῃ ὁ Βάσσος, κἄτι πάθαμε.

— Τί πράγμα;

— Σὺ τί ἐπαθες καὶ εἶσαι μὲς' τὴν λάσπη;

— Ἀρετέ, τὰ τὰ δικὰ μου, τί μοῦ γένηκε. Νὰ
σᾶς πῶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν διηγήθηκα. Μὰ ἐσεῖς
τί πάθατε ποῦνε τὸ ἐλάφι ποῦ κτυπήσατε;

— Ἐξῶ δὲν τὸ εἶδες; Πήγαυε καὶ δὲς το.

— Βγήκα κ' εἶδα πεθαμὲνὸ μὲσα στὰ αἷματα
ἕνα ἄλογο. Ἦταν τ' ἄλογό τοῦ Φρίτς. Αὐτὸς ἦ-
τανε ὁ καθαλάρης ποῦ θωροῦσα ἀπὸ τὸν κατήφορο
νὰ κυνηγᾷ τὸ ἐλάφι καὶ χαλινσμένος, ἐξαλλὸς ἀπ' τὴν
ὀρμὴν πλησιάζοντας στὸ ρέμμα διὰ νὰ τὸ κτυπήσῃ
ἡ σφαίρα βρίσκει τὸ κεφάλι τοῦ ἄλόγου του.
Ὅταν ἀκούσθηκε τὸ μπουμ! τὸ ἐλάφι ἐπροσπέ-

ρασε ἀκέραιο, αὐτοστιγμῇ τὸ ἄλογο ἔπεσε νεκρὸ καὶ ὁ ἀφροισμένος καθ'αλάρας κυνηγός, ὁ Φρίτης, ρίχτηκε μέσα στὰ χαμόκλαδα. Ἑλλαψα—τὶ λέγω—διὰ τῆλογο ἐκείνο τὸ βαρβάτο μὲ τὰ λιγνὰ τὰ πόδια καὶ τὰ παχειὰ τὰ πισινὰ, ποῦ ἐκρατοῦσε τὸν λαίμυρ του ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα ὅπως τὸ ἐρμύνηυτε ἡ ράτσα πῶτρεχε στὸ αἶμα του, ἡ μιστὴ κοζάκου καὶ ἡ ἄλλη ἀράπικη.

— Ὅχ τὸ θάψω, εἶπε μὲ τὰ κλάμματα ὁ Φρίτης.

Καὶ τὸ θάψαμε τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐρημιὰ ἐκείνη βιαστικὰ νὰ μεσονυκτωθούμε εἰς τὸ Χατιπλάρ ποῦ ἦταν ἄλλαις δύο ὥραις μακριά. Μὰ ὁ Φρίτης ξικκολούθησε νὰ κλαίῃ ὥς 'που ἔβγαλε τὴν καρμπίνια του ἔκαμψε ἕνα λάκκο εἰς τὸ μνημεῖα κατὰ τὸ κεφάλι ἔθαψε μαζὶ τὸ φονικὸ του ὄπλο καὶ εἶπε:

— Ἀνάθεμά με στὸ ἐξῆς ἂν πιάσω ὄπλο διὰ κυνήγι.

Ἀνάθεμα. εἶπα καὶ ἐγὼ, ἂν μάθω τί θὰ πῇ κυνήγι. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο καὶ τὸ ὕστερο εἰς τὴν ζωὴν μου!

N. I. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα TH. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 182).

Ἡ Εὐαίρη πρὸς τὴν Ὀδέττην.

11 Μαρτίου

Πολὺ προχωρεῖ ἡ παρατηρητικότης σου, ἀγαπητή. Σέ βεβαιῶ ὅτι ἂν ἡ μνήμη τοῦ μακαρίτου καὶ Νόελ — ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν του — δὲν ἐπιβαρύνεται μὲ τὸ ἐλάχιστον ἀδίκημα ἐναντίον σου, πολὺ ὀλιγώτερον ἐνόησε εἶναι ὁ Μάξ Ρενάλ, ὁ συζυγός μου καὶ ὅμως, ἂν δὲν ἦρχετο ἐγκαίρως ἡ Κλαίρη, θὰ εἶχα καὶ ἐγὼ ἴσως τὰς ὥρας τῶν βασάνων καὶ θλίψεων μου. Διὰ νὰ γεννηθῶσι παρὰ τράγωδα καὶ παρεξηγήσεις μεταξὺ τῶν συζύγων δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι διαφόρου ἐθνικότητος, ἀρκεῖ — νομίζω πῶς θὰ πῶ μίαν ἀνοησίαν — νὰ εἶναι ἐκεῖνος ἄνδρας καὶ ἐκείνη γυναίκα, δηλαδὴ εἰς τοὺς ἀντίποδας ὁ ένας τοῦ ἄλλου. Ποτὲ δὲν εἰσπόμεσα νὰ διευκρινήσω καθαρῶς τὴν ἰδικήν μου περίστασιν, καὶ δὲν θὰ μοῦ κατοφρανῇ νὰ σε πάρω κριτὴν, ἀποῦ ὅμως μάθης πρῶτα ὅτι, παρελθούσης τῆς καταιγίδος, εὐρίσκουμαι σήμερον πληρέστατα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν τύχην μου. Ἡ καταιγὶς αὕτη, ἐλαφρά, προσωδική, ἡ ὁποία ἐκτός τινος ὑποκόφου μυκηθμοῦ ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας μου, μένει μόνον ὡς δυσάρεστος ἀνάμνησις τώρα, ἐξερομένη ὀλίγον ἐξ αἰτίας τοῦ Μάξ, ἀλλὰ περισσότερον ἐξ αἰτίας τῶν πτωχῶν μας γονέων, οἱ ὁποῖοι ἀνεμινγνύντο περισσότερον

τοῦ δέοντος μὲ ἡμᾶς. Ἀγαπητή Ὀδέττη, ἐπίτρεψέ με νὰ σου πῶ, ὅτι εἶσαι πράγματι πολὺ περισσότερον ἀγγλὶς παρ' ὅ,τι νομίζεις καὶ ἡ ἰδίᾳ, ὅταν μοῦ ὁμιλεῖς ὡς τεύχος τοῦ Τόυκιντζ, περὶ τρελλοῦ καὶ ἐμπαθοῦς ἔρωτος. Ὑπάρχουν εἰς τὴν Γαλλίαν ἔρωτες πρὸ τοῦ γάμου; δὲν εἶναι τὸ πάθος περασμένη μόδα πλέον, ἀποῦ μόλις καὶ μετὰ βίας τὸ παραδεχόμεθα εἰς τὰ μυθιστορήματα; Ἐγὼ τοῦλάχιστον τὸ ὁμολογῶ ὅτι, ἂν καὶ ἀγαπῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις τὸν σύζυγόν μου, ἐννοῶ ὅμως πολὺ καλύτερα τὴν Ζὺπ παρὰ τὴν Σάνδην. Καὶ ἀκόμη ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ τόσον ἀνακατωμένη εἰς αὐτὴν τὴν κίνησιν. Ἐκείνοι ὅμως ποῦ εἶναι, δὲν εἰσποροῦν νὰ ποικύβουν ὅτι ἡ μόδα ἀνεκατῶνεται ὀλίγο πολὺ εἰς ὅλα. Ὁ τροχὸς γυρνᾷ διὰ τὰ αἰσθήματα ὅπως καὶ διὰ τὴν τουχέταν. Μία γυναίκα σήμερον μὲ τοιαύτα αἰσθήματα καὶ πάθη θὰ ἦτο ἡναγκασμένη νὰ φέρῃ καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς διὰ νὰ εἶναι πλήρης ἡ ὁμοιότης μὲ τὰς ἡρωίδας τοῦ Βελζάκ. Καὶ ἂν μάλιστα πρόκειται περὶ κορασίδων...

Ὅχ ἐνθυμῆσαι βέβαια πῶς ὑπανδρεύθης. Καὶ μ' ἐμὲ συνέβη ἀπαράλλακτα τὸ πρᾶγμα. μὲ τὴν διαφοράν ὅτι ἐπειδὴ ὁ καὶ Μάξ Ρενάλ ἦτο νέος πολὺ κομψότερος τοῦ Τζάκιντς Νόελ, καὶ πολὺ εὐχαριστότερος ὑπὸ πᾶσας τὰς ἐπόψεις, μοῦ ἤρесе, φυσικῶς τῷ λόγῳ, περισσότερον. Ἄλλως τε μόλις τὸν ἐγνώριζα, ἂν καὶ ὁ πατήρ μου καὶ ὁ ἰδικός του ἦσαν πάλαιοι συμμαθηταὶ καὶ αἱ μητέρες μας ἦσαν πολὺ σχετικαί. Οἱ νέοι τότε κάμνουν ὀλίγας ἐπισκέψεις, συχνάζουν μόνον εἰς κάποιον καλλιτεχνικὸν κύκλον, τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου ἐροθοῦντο ἀκριβῶς οἱ γονεῖς τοῦ. Πικρα συχνάκις τὴν καὶ Ρενάλ νὰ παραπονεῖται μὲ τὴν ἀθεράπευτον ἀνηρίαν τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅστις ἔτρεφεν ἀντιπάθειαν κεκαχυμένην ἐναντίον τῶν ἐπιστημῶν, εἰς τὰς ὁποίας μολατὰς ὅλοι οἱ ἰδικοὶ τοῦ ἐχρεώσθουν τὴν φήμην καὶ τὸν πλοῦτον των. Εἰς τὸ σχολεῖον δὲν εἶχε κάμει καμίαν ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας ἐκείνης, ποῦ ἀποτελοῦν συνήθως τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν γονέων προητοιμάσθη μ' ὅλην τὴν ἀνεσίαν τοῦ διὰ τὰς προφορικὰς ἐξετάσεις, ὑπέστη ὡς ἐρασιτέχνης τὰς διδακτορικὰς του εἰς τὴν νομικὴν καὶ ἐκτοτε δὲν ἔδεξε καμίαν κλίσιν διὰ κανένα στήδιον. Τὰ ὑπουργεῖα εἶναι τὸ φυσικὸν καταφύγιον τῶν ἀδιαφόρων τοῦ εἶδους τούτου. Διὰ τῆς βίας καὶ πάλιν ἐσπρωζάν τὸν Μάξ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἐπειτα ἀποῦ τὸν εἶδαν νὰ κἀθεταὶ ἥσυχα ἥσυχα εἰς ἕνα γραφεῖον, ἐσκέφθησαν ἐννοεῖται νὰ τὸν νυμφεύσουν. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἰδείκνυε καὶ μεγάλην διαθεσιν καὶ προθυμίαν, ἀλλὰ ἐπεράσθημεν μαζὶ μερικὰς ἐβδομάδας καλοκαιρινὰς εἰς τὰ Πυρηναια καὶ ἠλλαξεν γνώμην.

Ὅταν τοῦ ἐδόθη ἡ χεὶρ μου, τοῦ Μάξ ὁ μισθός ἦτο ὅλος διόλου γελοῖος, πρᾶγμα ἄλλως τε χωρὶς σημασίαν, διότι ἡ προίκα τοῦ ἦτο ἐπάνω κάτω ἴση